

Ilunpearen beldur zen olagarroa

Polpet itsasoaren hondoko arraildura batean bizi zen mertxika koloreko olagarro txiki bat zen. Egunez, alga artean jolastea, burbuilak zenbatzea eta zortzi besoekin arrainak kilikatzea gustatzen zitzaion.

Baina eguzkia sartzen hasten zenean, etxera korrika joaten zen.

“Ilunpea dator!” esaten zuen.

Polpetek zortzi farol piztu zituen, beso bakoitzeko bat. Begiak zabalik lo egiten zuen, eta alga zati batek harkaitz bat ukitzen bazuen, hareazko manta baten azpian ezkutatzen zen.

Arratsalde batean, bere lagun Onak, dortoka baketsu batek, marmoken dantza ikustera joatea proposatu zion.

“Ilargia ateratzen denean bakarrik dantzatzen dute”, azaldu zuen.

“Gauez?” galdetu zuen Polpetek.

“Bai. Argi ederra ematen dute.”

Polpetek ikusi nahi zituen, baina itsaso iluna imajinatzeak besoak korapilatu zizkion.

—Ezin dut —esan zuen.

Onak ez zuen barre egin.

—Beldur izateak ez du esan nahi ezin zarela etorri. Poliki joan gaitezke.

Zerua bioleta bihurtu zenean, bi lagunak abiatu ziren. Polpetek lepotik zintzilik zituen zortzi farolak zeramatzan.

—Bat itzali dezakezu —proposatu zuen Onak.

Polpetek bat itzali zuen. Dena zegoen bezala geratu zen.

Alga-zelaitik igaro ziren. Beste bat itzali zuen. Algak astiro mugitzen ziren, astintzen ariko balira bezala.

Haitz biribilduraino iritsi ziren. Beste bi itzali zituen. Orduan, itsas izar bat ikusi zuen, apur bat distiratzen zuena.

—Inoiz ez dut bat ikusi —esan zuen.

—Eguzki-argiak mirari batzuk ezkutatzen ditu egunean zehar —erantzun zuen Onak.

Aurrerago, zarata bat entzun zuten:

Plisti, plasta!

Polpet Onaren maskorrean itsatsi zen.

—Zer da hau?

Isilunean itxaron zuten. Itsas zaldi bat agertu zen harkaitz baten atzetik, maskor handi bat arrastaka eramanez.

“Norbait etxera zihoala besterik ez zen”, esan zuen Onak.

Polpetek arnasa sakon hartu zuen. Beste bi farol itzali zituen.

Orain bi bakarrik geratzen ziren.

Bideak lurralde ezezagun batera zeraman. Olagarro txikiak beldurra sentitu zuen sabelean, baina jakin-mina ere bazuen.

“Beldur izan al dezaket eta aurrera jarraitu?” galdetu zuen.

“Noski”, esan zuen Onak. “Ausarta izatea ez da beldurrik ez izatea. Aurrera egitea da beldurra izan arren, seguru zaudela dakizunean”.

Polpetek zazpigarren farola itzali zuen. Azkena eskuan zuela, urpeko soilgune batera iritsi zen.

Hasieran, iluntasuna baino ez zuen ikusi.

Orduan, marmoka batek argi urdin bat piztu zuen.

Ondoren, beste batek arrosa koloreko distira egin zuen.

Eta beste batek, berdea.

Une batean, dozenaka marmokak dantzatu zuten farol bizidunen antzera. Igo, erori eta biraka ibili ziren korronteekin batera. Itsaso osoak izarrez beteta zirudien.

Polpetek zortzi besoak ireki zituen harriduraz.

“Inoiz ikusi dudan gauzarik ederrena da!”

Azken farola itzali zuen.

Iluntasuna ez zen desagertu, baina ez zirudien jada hutsik. Ilargia zegoen uretan, marmoka distiratsuak, animalien soinuak eta Onaren maskor segurua ondoan.

Etxera bidean, Polpetek farola bakarra piztu zuen pitzaduratik sarrera aurkitzeko.

Gau hartan begiak itxi zituen. Itsas belar zati batek harkaitzaren kontra jo zuenean, itsas zaldia eta marmoka dantza gogoratu zituen.

“Gabon, iluntasuna”, xuxurlatu zuen.

Eta iluntasunak, lehenago ikusten ez zekien argi txikiz beteta, lo egiten lagundu zion.